

Újpest-Belsőváros

2008. 06. 29.

Juhász Emília

SÓVÁRGÁS A TEMPLOM UTÁN

Olvasandó (lectio): Lk 2,41-52

Alapige (textus): Zsolt 84

A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Kórah fiainak zsoltára. Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek URa! Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókait helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.) Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon. URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.) Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkedet személyére! Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bíz!

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Dicsőítünk Téged azért, hogy tartod a mi életünket. Dicsőítünk hatalmadért, jóságodért, amit jókra és gonoszokra egyaránt kiárasztasz. Köszönjük, Uram, hogy eljöhettünk a Te templomodba. De köszönjük azt, hogy ennél nagyobbat is akarsz ajándékozni a Veled való közösségben. Kérünk, Urunk, hogy ítéljen meg minket a Te Igéd, és vezessen jó úton járni! Megvalljuk, Urunk, hogy az elmúlt héten nem mindig a jó úton jártunk, sokszor eltévelyegtünk, Urunk, a Te Igéd-től, a Te vezetésedtől, elbújtunk a Te arcod előtt. Kérünk, bocsásd meg ezeket nekünk! Add ezen a napon a Te Szent Lelkedet, hogy amikor a Te Igéd prédikáltatik, szíven találjon minket, és úgy tudjunk továbbmenni a Te bátorításoddal, a Te intéseiddel, és meg tudjuk őrizni azokat szívünkben, mint ahogy Jézus édesanyja megőrizte Fiának szavait a szívében. Add, Urunk, hogy megértsük a Te Igédet, és a szerint tudjunk élni, járni! Kérünk, hogy légy közöttünk, és add a Te Lelkedet mireánk és a szólóra, aki szólja közöttünk az Igét! Légy közöttünk, Urunk, a Te Nevedért, a Te dicsőségedért!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól. (1Jn 1,9)

Igehirdetés

A zarándokzsoltárok egyike ez a nyolcvannegyedik. Formailag zsoltár ez is, amely legalább olyan szépen beszél a szent hely után való sóvárgásról, mint a 42. zsoltár. A zsoltárt Kóréh fiai énekelték. Szerzője különben egy ismeretlen zarándok lehetett, aki távol élt Jeruzsálemtől, fáradságos út után ért oda és ott boldog örömmel megpihent. Jeruzsálemben vágyakozva nézi azokat, akik szüntelenül ott élnek, a lévítákat, a papokat, de még a templom eresze alatt fészkelő madarakat is, milyen jó nekik ott lenni mindig!

A zsoltár szinte szárnyal, mint ezek az ott fészkelő madarak, jut el, és akar minket is eljuttatni nagy magasságokba.

Az első rész kifejezi a vágyakozást. Valljuk be, ez nem mindig van meg a szívünkben. Rohanunk, futunk, szaladunk. Valami mindig zsong a fejünkben, mit is kell a következő lépésként tenni? Nem jut időnk a

csendre, az imádságra, az igével való foglalkozásra sem. Ha nem lenne ott a nyugalomnap parancs, lehet, hogy még ide sem jöttünk volna el, az Úr házába, mert van tennivalónk egyéb.

Az Ószövetség népének különösen is fontos volt az Isten háza, egyenlő volt az Isten közelségével. Ott volt az otthonuk, az a hely, ahol letehatték a bűneiknek a terhét, megpihenhettek, ahol bemutatták áldozataikat, hálát adhattak, imádkozhattak, ahol kijelentést kaptak közvetlenül Istentől.

Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. A zsoltárosnak ebben a vágyakozásában benne van a teste és lelke is; egész valója kívánja a találkozást az élő Istennel. Ezért félretették egy időre, ami nem egy-két óra volt, hanem több nap, a munkáikat, odahagyták még családjukat is, csakhogy az Istennel találkozzanak a szent helyen.

Valamire azért vágyakozunk, mert a hiányát érezzük, feszít a szükség, ott van egy űr, egy vákuum a szívben, amit próbálunk betölteni. Ez a hiány nem rossz, hanem hajt bennünket a teljesség felé, és ne is akarjuk azt pótszerekkel megtölteni. Addig jó nekünk, amíg tudunk vágyakozni. A kisgyermek vágyakozik a szülei után, a szerető felek egymást keresik. Ennek az a jele, hogy nem találjuk a helyünket, nem használ semmi, feszültség van bennünk, kielégítetlen éhség, kérdéseink vannak, melyekre nem találjuk meg a válaszokat. Olyan kérdések, melyekre nem lehet megtalálni a válaszokat tankönyvekből vagy szakirodalomból. A lét fontos és egyetemes kérdései. Miért élek, ki vagyok, ki az, aki igazán szeret és elfogad engem? Miért történik velem az, ami történik? Miért éppen velem? Szeretnénk, hogy valaki tisztázza életünk kusza szálait. Sok mindenre megtaláljuk a választ, de ezekre a kérdésekre biztosan nem. Olyan valaki tud válaszolni, aki felettem van, aki kézben tart mindeneket és bölcsen igazgat.

Hiányzik az a szeretetközösség, ami annak előtte csak az Édenben volt meg nekünk, onnan estünk ki. A zsoltáríró teste és lelek egyaránt sóvárog az Isten felé. Van úgy, hogy a testünk is kiált az Isten felé; valamilyen betegség formájában jelzi is a szükségét, hogy jó lenne már lenyugodni, jó lenne már azt a terhet letenni, mert mindenhol szorít, jó lenne már szabadulni egy megkötözöttségből. A testi szomjúságunkban is egyedül Isten tud segíteni nekünk.

Nagyon-nagyon jó tehát ez a vágy, ennek még egy pici szikrája is. Ne is akarjuk azt eloltani a világ kínálatával, zajával, hanem inkább hagyjuk felerősödni, hogy odavigyen az Isten közelségébe, az Isten házába, Jézus Krisztus oltalmába. Hiszen mi, az Újszövetség népe azt is tudhatjuk, hogy ez a közelség a Krisztusban való közösség, ami nincs feltétlenül fizikai helyhez kötve, de kötve van a Fiúhoz, Aki emberi testet öltött.

A vágyakozásból születik egy út az ember életében. Erről az útról, a zarándokltról beszél a zsoltár második fele. Boldogok azok, akik útra kelnek, akik vállalják ennek az útnak a kockázatát, veszedelmét is. Odahagyom eddigi dolgaimat, vállalom az út nehézségeit is. *Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszük azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.* Minden ember életében van egy út, amelyet meg kell tennie addig, amíg eljut az élő Isten színe elé. Ez, ha úgy tetszik, akár egy életút is lehet, hiszen igazán majd az életünk végén, a halálunk után jutunk el Isten elé, a színről színre látás világába. A zarándoklat nem könnyű, a távolságot le kell győzni, közben viselni kell az út fáradságait, porát, kényelmetlenségét, az útközben leselkedő támadásokat.

Nem mindegy, hogy a mi utunk hova vezet, mi a célja, Ki a célja. A zarándokok Istent keresik és majd meg is találják. Az Isten háza a végső cél, és azt el is fogják érni. Ennyire bizonyos az is, hogy aki Istent keresi, az meg is fogja Őt találni, aki Őbenne keresi élete kérdéseire a választ, az Őbenne választ is fog kapni.

Utunk során Isten áldásait tapasztalhatjuk bőségesen. Áldás az eső is, ami nem kellemes, hogyha a nyakunkba szakad, és nem vagyunk rá felkészülve. Az eheti hírekben lehetett hallani kemény viharokról Európaszerte és azok súlyos következményeiről, hogy az eső nem áldás volt, hanem sújtás, emberekre, családokra. De mégis csak áldás, hogyha hosszabb távon szemléljük életünk nehéz dolgait. A zsoltáros ezt így fogalmazza: *Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszük azt.* A siralom völgye valóságos földrajzi terület volt, víznélküli hely, amelyből hogyha kijutottak, következett a források völgye, ahol megpihenhettek, és szomjukat olthatták. Hányszor éljük ezt meg, hogy Isten így vezeti az életünket, siralomvölgyön keresztül: egy nehéz, betegség, krízis, haláleset a családban. Nem láttuk a kiutat, csak fohászogni tudtunk benne, és reménykedni, hogy ezután források völgye fog következni. Van úgy, hogy siralomvölgyekhez saját kerülőutaink visznek, amiket pedig mégis meg kell járnunk. Gondolok itt a tékozló fiú útjára, ami a disznók vályújáig vitte le őt, addig a pontig, amíg el nem kezd komolyan gondolkodni élete célja és értelme felől, amíg nem jut el az igazi bűnbánatra és arra a felismerésre, hogy az atyja házában mindene megvolt. Így érik meg benne a vágyakozás hazafelé, az Atya háza felé. (vö. Lk 15,15-18)

Jött a korai eső és a zarándokok enyhülést éltek át. Isten nagyon jól tudja ezt adagolni is az emberi életutunk során, akkor adja, amikor kell, nem

akkor, amikor mi gondoljuk, de megadja a maga idejében áldásul. Isten ad olyan helyeket útközben is ahol feltöltekezhetünk, ad olyan ígéretet, amikbe belekapaszkozhatunk. Útközben találhatunk kutakat is, amiket elődeink ástak. Jó, hogyha egymásnak is tudunk szolgálni ezen az úton bizonyságokkal, melléállással, imádságokkal, tapasztalatokkal. Az Ószövetségben olvashatjuk, hogy a választott nép nagyjai is ezt tették, kutakat ástak, ahol azután a fáradt vándor megpihenhetett, így például is Jézus is a Jákób kútja mellett. (vö. Jn 4,6) Naponként megújulhat az erőnk, mert Isten megcselekszi ezt velünk, hiszen hittel Őbelőle is töltekezhetünk. Ott van az az ígéret is, hogy *Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el* (Ézs 40,31); *Erőt ad a megfáradtnak és az erőtlent nagyon erőssé teszi* (Ézs 40,29). A hívő ember forrásai útközben is Istenben vannak.

Így születik meg az imádság a zarándok szívében a dicséret, a hálamondás. Megérkezett, célba ért. Átéli, hogy Isten *nap és pajzs* volt számára. Jobb az Isten házában, pitvarában lenni, mint a gonoszok sátrában, kegyelmet és dicsőséget kapott, igazi és valóságos jót Istentől. Az imádság, a dicséret eszköz is, meg cél is egyszerre.

Vágyakozom, küszködök, próbálok haladni előre, de nem megy. A vágy marad kízó és nyugtalan érzés, azt élem meg, hogy ennek már soha nem lesz vége. De Isten adta ezt a lehetőséget a kezünkbe, vagy ha úgy tetszik a szánkba, hogy imádkozzunk Hozzá, hogy vágyunkat fogalmazzuk meg neki. Valamit tenni kell és ez az, hogy kinyitom a számat Isten felé. Itt már elhalkul a panasz, nincs is igazából kérdés, az Isten nagyságát ragyogtatja fel a zsoltáros, *nap és pajzs az úr, jót ad az Úr*. Megérkezett az útról, és rácsodálkozik arra az útra, is ami mögötte van, de legfőképpen arra, amit kapott. Átvitt értelemben ez a zsoltár nem pusztán arról beszél, hogy lehet megérkezni az Isten házába, a templomba, mert Isten vigyáz ránk és terel ezen a Hozzá vezető úton, és nem is csak arról, hogy lelkiképpen lehet hozzá menni. Bár ez is nagy üzenete ennek a zsoltárnak, hogy Isten elvezet minket a maga megismerésére Jézus Krisztusban, hogy mi is elmondhassuk Pál apostollal együtt, hogy mi a szélessége, mélysége, magassága és hosszúsága Isten szeretetének (vö. Ef 3,18). Mert Pál megismerte valóságosan is ezt a minden dimenzióra kiterjedő szeretetet; ebben voltak nagy mélységek és magasságok is, volt benne börtön is és üldöztetés is, vihar is és szélcsend is. A végén pedig megszületett a dicséret.

A legvégén pedig ott van Isten országa, ingyen kegyelemből, nem a mi érdemünkből, hanem Jézus Krisztus érdeméért. (vö. Ef 2,7-9) Ott van az a

hely, ahol valóban jó lesz lenni, ahol eltűnik a fájdalom és a sóhajtás, ahol örök öröm lesz a fejünkön, ami ráadásul nem fog megkopni, sem elmúlni. Mert igazából a mi szívünk oda vágyódik, a teljességet ott fogjuk átélni és nem itt a földön. Ebből csak áldott ízelítőket kapunk itt az Ő házában, a vele való közösségben, az úrvacsorában, az Ő dicsérete közben. Mi, akik itt vagyunk, még nem értük el a célt, ez egy áldott állomás, ahol lehet az Istent magasztalni az eddig megtett útért is, de legfőképpen mindazért, ami még előttünk is ott húzódik.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy itt lehetünk. Köszönjük, hogy semmi el nem választhat a Te nagy-nagy szeretetedtől, amit kijelentettél és már megbizonyítottál az Úr Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy ez a fal nincs ott többé, ha Hozzád közeledünk a Krisztus által, mert Ő áttörte ezt a falat. S köszönjük, hogy Te gerjeszted szívünkben a vágyat Feléd. Bocsásd meg, ha ezt mással akarjuk pótolni, más utakon akarunk járni, és nem azt az utat választjuk, amit Te adsz elénk! Köszönjük, Urunk, hogy megfoghatjuk a Te kezedet. S köszönjük, drága Urunk a célt, ahová el akarsz vezetni, el akarsz juttatni a békességre, az öröme, hogy az életünk gyümölcstermő élet legyen már itt, a földön: tudjunk szolgálni Neked és dicsérni Téged. Dicsérünk azért, hogy a síron túl készítetted el a Te legnagyobb ajándékodat, a Te országodat, ahova lehet nekünk bemenetelünk, és lehet ez a mi reménységünk. Kérjük, hogy így áldd meg a gyászoló szíveket, ezzel az élő reménységgel, hogy Benned keressenek vigasztalást, sebeikre gyógyulást. Urunk, kérünk, hogy Te gyógyítsd a mi sebeinket is! Sokszor a testünk is kiált, amit mi próbálunk elnyomni vagy gyógyszerekkel pótolni, pedig egyedül Te vagy a mi gyógyítónk. Te tudod a bűn terhét megoldani, s Te tudod levenni rólunk azt az igát, amit talán saját magunk raktunk magunkra. Urunk, Istenünk! Segíts meg bennünket, és kérünk, hogy Te áldd meg a most csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.